

בעניין:

אלג'עברי, ת.ז.

תושב שכונת אלג'עברי – אלמשארקה אלפיקה בעיר חברון

ע"י ב"כ עוה"ד חוה מטרס-עירון (מ.ר. 35174) ו/או  
יוסי וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או שירין בטשון (מ.ר.  
32737) ו/או גיל גן-מור (מ.ר. 37962) ו/או סיגי בן-  
ארי (מ.ר. 37566) ו/או ענת קדרון (מ.ר. 37665)  
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.  
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים 97200  
טל: 02-6283555 פקס: 02-6276317

**התובע**

- נגד -

**מדינת ישראל**

באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב  
רח' הנרייטה סולד 1, תל אביב 64921  
טל: 03-6970282 פקס: 03-6918541

**הנתבעת**

מהות התביעה: נזק גוף שלא לפי הפלת"ד

סכום התביעה: עד גבול הסמכות

**כתב תביעה**

**מבוא**

1. עניינה של התביעה במעשים של חרפה.

חיילי צבא ההגנה לישראל, במשימה במחסום נייד, תפסו עובר אורח שעבר בדרך עם בני משפחתו ביום חג. היכוהו בפראות, הסיעוהו למקום אחר, החזיקו בו ללא סמכות ורשות, התעללו בו במשך כעשר שעות ובזזו את כספו. איש משלטונות הצבא, אליהם פנו מייד, לא ידע להושיע.

2. עניינה של התביעה בדמותו המוסרית של צה"ל.

"חייל העושה מעשים אסורים בשעת לחימה פוגע בכבוד האדם הנכבש, כמו גם בצלם האלוהים שלו, של המפגע, הכובש. הביזה וההתעמרות באויב הן חלק מתופעות מכוערות הנלוות, או עלולות להילוות, ללחימה, עד כדי כך שלמסתכל מהצד הן עלולות להיראות כחלק בלתי נפרד ממנה. סביבת הלחימה, שאון הקרב, הלם המנוצחים וחולשתם, שיכרון הכוח ותאוות הנקם של המנצחים - כמו גם הפיתוי הרגשי והכלכלי הניצב

**בפניהם: לעשות במנוצחים ובכליהם כבתוך שלהם - כל אלו יוצרים מצב העלול להצמיח גידולי פרא והתנהגות עבריינית בין חיילים.** כך אירע במלחמות בעולם וכך גם במלחמות ישראל. ההכרה כי המלחמה משנה סדרי עולם ויוצרת פוטנציאל להתנהגות עבריינית, אף אצל חיילים נורמטיביים, היא העומדת ביסוד הציווי המקראי: "כי-תצא מחנה על-אויבך ונשמרת מכל דבר רע" (דברים, כג, י)...".

ע/62/03 **התובע הצבאי הראשי נגד סמל אלכסנדר אילין**, תק-צב 2003 (2), 51-52.

3. ועניינה של התביעה בפגיעה אלימה באינטרס הציבור: בזלזול מופגן בזכויות אדם מהבסיסיות ביותר, לרבות זכויות חוקתיות. בבסיסם של אלה החובה לקיים חקירה עניינית של תלונה ומיצוי הדין עם העבריינים וציפייה לגיטימית, של התובע ושל האינטרס הציבורי כאחד, שאירועים כגון אלה המפורטים כאן יטופלו באופן החלטי ונמרץ עד תום.

"לא פעם נלחמת הדמוקרטיה כאשר אחת מידיה קשורה לאחור. חרף זאת, ידה של הדמוקרטיה על העליונה, שכן שמירה על שלטון החוק והכרה בחירויות הפרט, מהוות מרכיב חשוב בתפישת בטחונה. בסופו של יום, הן מחזקות את רוחה ואת כוחה ומאפשרות לה להתגבר על קשייה". (בג"ץ 5100/94 **הועד הציבורי נגד עינויים נ' ממשלת ישראל**, ... דברים אלה יפים גם לענייננו. "דנ"פ 7048/97 - **פלונים נ' שר הביטחון**, פ"ד נד(1), 721, עמ' 744-745.

4. בית המשפט מתבקש לתת ביטוי למדיניות משפטית הראויה שתהלום את האירועים בתביעה זו ושלא תיפול מזו שמצא לנכון לקבוע אב"ד, השופט אלוף בר, בעבירת הביזה **בעניין אילין**; וביתר תוקף כאן, בנסיבות בהן חיילים עושים בן אנוש כבחפץ.

5. בית המשפט הנכבד מתבקש ליתן פסק דין אשר ייתן ביטוי לפיצוי שעל הנתבעת לפצות את התובע בגין סבלו ונזקיו, ההולם את ערכיה של מדינת ישראל והחברה בישראל; ובנדון הולם אף פיצוי עונשי בגין המעשים הבזויים שעשו שלוחי הנתבעת ובגין דרך טיפולה היא בחקירת האירוע כעולה מכתב התביעה. "תרבות המחסומים" שפשטה בקרב חיילי צה"ל ראוי כי תיעלם מן העולם.

### **הצדדים לתביעה**

6. התובע יליד שנת 1983 רווק, תושב חברון, בעלים של עסק לשטיפת מכוניות.

7. הנתבעת, מדינת ישראל, החזיקה בשטחי הגדה המערבית בכל התקופה הרלוונטית לתביעה זו, תחת כיבוש (belligerent occupation) כמובנו במשפט הבינלאומי, על כל הזכויות והחובות הנובעות מכך. הנתבעת היא גם האחראית להפעלת כוחות צה"ל באזור והיא נושאת באחריות גם לתוצאות של פעולות גורמי החקירה והתביעה הישראלים – הצבאיים והאזרחיים.

## האירוע

8. יום 26.11.2003 היה היום השני של חג אלפטר.
9. בשעות הבוקר המאוחרות היו התובע, אביו, מר \_\_\_\_\_ אלגיברי, ת.ז. \_\_\_\_\_ (להלן: **האב**) ובני משפחה נוספים בדרכם לביתם בחברון, לאחר ביקור אצל קרובות משפחה בכפר בני נעים.
10. בצומת בית עאנון, על ציר 60, נתקלו במחסום נייד שאויש ע"י חיילים וגיפ צבאי.
11. בצעקות דרשו החיילים מהתובע להציג תעודות זיהוי. התובע העיר לחייל הצועק כשהוא מוסיף כי יום חג הוא. החיילים היכוהו בפראות.
12. גיפ צבאי נוסף הגיע למקום. חיילים מגיפ זה העלו את התובע לרכבם. התובע הוסע כשעיניו מכוסות וידיו אזוקות למקום לא ידוע, שם הוחזק עד לשעות הערב תחת כיפת השמים, אזוק, מכוסה עיניים, ללא אוכל ושתייה. בעת השחרור, נאמר לו שהוחזק ב"התנחלות חרסינה". זו ממוקמת מצפון לקרית ארבע.
13. במצבו זה, אזוק ובעיניים מכוסות, חיילים שזהותם אינה ידועה לתובע, באו אליו מעת לעת להכותו ולבעוט בו. במהלך ההתעללות הכניס אחד החיילים את ידו לכיס מכנסיו האחורי של התובע ונטל משם את תעודת הזיהוי ולאחר מכן החזירה למקומה.
14. בשל החג נשא עמו התובע סכום של 3,700 ₪ שהחזיק בתעודת הזיהוי.
15. התובע חש, כי הכסף הוצא מהתעודה ודרש מייד מהחיילים להשיב לו את כספו. החיילים הכחישו שנטלו כסף.
16. כאשר שוחרר, גילה להוותו כי כל כספו נבזז. התובע דרש מהחיילים ששחררו אותו להשיב לו את כספו, 3,700 ₪ במזומן ואמר, כי יפנה למשטרה. החיילים טענו כי אינם יודעים דבר על כספו ולא על גניבתו.
17. נקדים את המאוחר ונציין, כי באותו לילה הגיש התובע תלונה במשטרת חברון. אישור על הגשת התלונה לא נמסר לתובע.
18. כמו כן נציין כבר עתה, כי ביום 28.11.03, עם סיום האירועים, טופל התובע בבית החולים בחברון ע"י רופא חדר המיון ד"ר מאהר סולטן. ביום 30.11.03 נמסר לתובע אישור רפואי המפרט את הממצאים הרפואיים. האישור חתום בידי מנהל בית החולים, ד"ר אסמאעיל בדיר.

העתק אישור רפואי בערבית ותרגומו לעברית מצ"ב ומסומן **נספח א ו-1א** בהתאמה.

מסכת העובדות המתוארת לעיל תיקרא להלן: **האירוע**.

## טיפול מוקד חרום

19. מייד לאחר שבנו נלקח על ידי החיילים, התקשר האב למוקד החירום (להלן: **מוקד חירום**) של המוקד להגנת הפרט (להלן: **המוקד**), מסר על האירוע וביקש עזרה באיתור בנו.
20. בסמוך לשעה 11 יצרה עובדת מוקד החירום קשר עם המוקד ההומניטרי של הצבא, דיווחה על האירוע וביקשה לברר מה עלה בגורל התובע.
21. עד לשעות הערב התקיימו אין ספור שיחות טלפון עם המוקד ההומניטרי ומדור הסיוע, שלא נשאו פרי.
22. בסמוך לשעה 19:00 יצר האב קשר עם **מוקד החירום** ומסר, כי עוברי אורח התקשרו אליו ומסרו לו, כי מצאו את בנו מוטל לצד הדרך באזור בית עאנון פצוע וחבול. בנוסף ציין האב את דבר גניבת הכספים בסך 3,700 ₪.
23. עובדת **מוקד החירום** עדכנה את המוקד ההומניטרי במידע שקיבלה זה עתה והתלוננה על דבר גניבת הכספים. כל אותו לילה ועד לצהרי היום שלמחרת התקיימו מגעים אינטנסיביים בנדון עם סג"מ שי מהמינהל האזרחי ועם סא"ל אורי מנדס, רע"ן אג"מ במינהל האזרחי.
24. במהלך הטיפול, באותו ערב, מסר סא"ל מנדס למנכ"לית המוקד, גב' דליה קרשטיין, כי סכום של 1,700 ₪ אכן אותר וכי קצין מהחטיבה בדרכו להשיב את הסכום שנמצא, 1,700 ₪.
25. עד סמוך לשעה 1:00 לאחר חצות נמשכו המגעים הקדחתניים להשבת הכסף. קצין שאמור היה להגיע למשטרת חברון, שם המתינו לו התובע ואביו, לא הגיע בסופו של יום והתובע ואביו חזרו לביתם.
26. שוטר מתחנת המשטרה היה עד להתרחשויות.
27. למחרת, 27.11.05 המשיך מוקד החירום במגעים להשבת הכסף. החל מהשעה 12:00 לערך המתין התובע בתחנת המשטרה בחברון לבואו של קצין מהחטיבה. זה אכן הגיע כעבור זמן, בירר עם התובע באיזה סכום מדובר, שמע כי הסכום הוא 3,700 ש"ח והורה לתובע להמתין. זהותו של הקצין אינה ידועה לתובע. לאחר כשעתיים מסרה שוטרת ממשטרת חברון לתובע סכום של 1,700 ₪ והחתימה אותו על דף בו רשמה כי קיבל לידיו סכום של 1,700 ₪.
28. במקביל התקיימו מגעים נוספים בין **מוקד החירום** ומנכ"לית המוקד לבין סא"ל מנדס, לשם תחקור האירוע ואיתור יתרת הסכום - 2,000 ₪. אלה נמשכו גם למחרת היום, אולם לתובע לא הוחזרו כספים נוספים עד למועד הגשת התביעה.
- מסכת העובדות המתוארת לעיל תיקרא להלן: **טיפול מוקד החירום**.

## טיפול הרשויות

29. ביום 11.12.2003 שלחה בכ"ח התובע, עו"ד בטשון, הודעה בכתב על נזק למשרד הביטחון. האחרון אישר קבלתה ביום 17.12.03.

העתקים של ההודעה והאישור מצ"ב מסומנים **נספח ב** ו-ג בהתאמה.

30. באותו יום הפנתה עו"ד בטשון לפרקליט פיקוד מרכז ולסגן היועץ המשפטי לגדמ"ע תלונה בגין האירוע וטיפול החירום ותוצאותיו ודרשה לפתוח מיידית בחקירת האירוע, לפעול לאיתור החיילים ולהשבת יתרת הכספים שנבזזו, בסך 2,000 ש"ח.

העתק התלונות מצ"ב מסומן **נספח ד** ו-ה בהתאמה.

31. ביום 14.12.03 אישרו מלשכת היועץ המשפטי לגדה המערבית את דבר קבלת התלונה ומסרו כי הטיפול הועבר לפרקליט פיקוד מרכז.

32. לאחר שתי תזכורות מטעם המוקד לסרן אורלי גוז בפרקליטות פיקוד מרכז, בימים 18.2.04 ו-22.3.04, השיבה סרן גוז, ביום 23.3.04, כי נתנה למשטרה הצבאית החוקרת (להלן: **מצ"ח**) הוראה לפתוח בחקירה וכי יודיעו כשזו תסתיים. על הודעה זו חזרה סרן עדי אברהם ביום 22.4.04.

העתקים של תשובות פקמ"ז מצ"ב ומסומנים **נספח ו** ו-ז בהתאמה.

33. לאחר דחיות זומן התובע להתייצב במת"ק ביום 21.4.04 לשם מתן עדות בפני חוקר מצ"ח. התובע התייצב כנדרש ומסר את גרסתו.

34. לאחר סיום חקירת מצ"ח (תיק מצ"ח באר-שבע 70/40) הועבר חומר החקירה לפרקליטות הצבאית וזאת בחודש יוני 2004. ב-6.7.04, ושוב ב-11.8.04, כתבה גבי קולן מהמוקד לפרקליטות הצבאית וביקשה עדכון בדבר מצב הטיפול בתיק

העתקים של הבקשות מצ"ב ומסומנים **נספח ח** ו-ט בהתאמה.

35. ביום 15.8.04 השיבה סרן גוז כי התיק אכן בטיפולם.

העתק התשובה מצ"ב ומסומן **נספח י**.

36. בימים 3.10.04 ו-4.11.04 שיגרה גבי קולן תזכורות נוספות לסרן גוז. האחרונה השיבה ביום 22.11.04, כי טרם התקבלה החלטה בתיק וכי הוא בטיפול (סעיף ג' למכתב).

העתק התשובה מצ"ב ומסומן **נספח יא**.

37. במענה לבקשת עדכון נוספת של גבי קולן מיום 10.1.05, השיבה סרן גוז, ביום 11.1.05, כי התיק נשלח להשלמת חקירה (סעיף ג').

העתק התשובה מצ"ב ומסומן **נספח יב**.

38. על פניות נוספות של גבי קולן מיום 10.3.05 ומיום 20.4.05 השיבה סרן גוז ביום 28.4.05 כי התיק בטיפול (סעיף א')

העתק התשובה מצ"ב ומסומן **נספח יג**.

39. לפי דרישת מצ"ח שב התובע והתייצב ביום 9.5.05 בפני חוקר מצ"ח בשם יעקב שגבה את גרסתו.

40. גבי קולן שבה ופנתה אל סרן גוז ביום 20.6.05 ושוב ביום 21.7.05 בבקשה לדעת מהי חוות הדעת של הפרקליטות.

העתק הפניות מצ"ב ומסומן **נספח יד ו-טו** בהתאמה.

41. נכון ליום הגשת התביעה לא התקבל מענה לפניות אלה. מאליו מובן כי גם חומר החקירה לא נמסר לתובע.

42. השתלשלות המאורעות – ההתעללות והביזה ועל כל אלה הנרפות בחקירת מצ"ח והטיפול בפרקליטות פיקוד מרכז – כל אלה מדברים בעד עצמם.

43. אין צורך להכביר מילים על התנהלות כושלת זו של גורמי החקירה והתביעה הצבאית העולים כדי זלזול בשלטון החוק ומתן יד למעשי נבלה של חיילי הנתבעת.

44. התנהלות זו מהווה רשלנות חמורה בניהול חקירה, בייחוד ובפרט לאור חומרת האירוע המתואר.

45. התובעים שומרים לעצמם את הזכות לתקן את כתב התביעה ולשוב ולהוסיף טענות על אלו המוזכרות לעיל, לרבות הוספת נתבעים, כל זאת לאחר שיומצא לידיהם העתק מחומר החקירה.

## הטיעון המשפטי

### אחריות החיילים

#### תקיפה

46. מעשי החיילים, שלוחיה של הנתבעת, מהווים עוולת תקיפה כמשמעות מושג זה בסעיף 23 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], תשכ"ה-1968 (להלן: **הפקודה**).

#### גזל והסגת גבול במטלטלין

47. מעשי החיילים, שלוחיה של הנתבעת, מהווה עוולת גזל כמשמעות מושג זה בסעיף 52 לפקודה.

48. ביזת כספו של התובע מהווה עוולת הסגת גבול במטלטלין, כמשמעותה בסעיף 31 לפקודה.

49. על פי סעיף 32 לפקודה, על הנתבעת הנטל להראות כי מעשי שלוחיה, החיילים, נעשו כדין.

### כליאת שווא

50. תפיסתו והסעתו של התובע ברכב צבאי והחזקתו על ידי חיילי הנתבעת באופן המתואר בכתב התביעה מבסס עוולת כליאת שווא, כמשמעותה בסעיף 26 לפקודה.

51. על פי סעיף 27 לפקודה, על הנתבעת הנטל להראות כי מעשי שלוחיה, החיילים, נעשו כדין.

### רשלנות

52. מעשי החיילים מהווים עוולת רשלנות כלפי התובע, כמובנו של מושג זה בסעיף 35 לפקודת הנזיקין, המתבטאת במעשים ו/או המחדלים הבאים:

א. החיילים, שלוחיה של הנתבעת, חבים חובת זהירות מושגית כלפי התובע, בהיותם אחראים על שלומה ובטחונה של האוכלוסייה האזרחית בשטח הכבוש בידי הנתבעת ובכלל זה התובע; ובנסיבות האירוע חבים כלפי התובע בחובת זהירות קונקרטיית;

ב. מעשי התקיפה וכליאת השווא, הגזל והסגת הגבול במיטלטלין מהווים כשלעצמם גם עוולה של רשלנות;

ג. החיילים נהגו זלזול בתובע ונטלו לעצמם חירות להשפילו, לבזוז את כספו ולהכותו, תוך פגיעה חמורה בזכויותיו החוקתיות של התובע, בשלמות גופו, בכבודו ובקניינו;

ד. החיילים גזלו (בזזו) שלא כדין את כספו של התובע וגרמו לו נזק ממוני ובלתי ממוני;

ה. החיילים העלימו את התובע במשך שעות, כלאו אותו, תקפו והשפילו אותו שוב ושוב, ללא כל עילה ו/או הסמכה שבדין לעשות כך;

ו. החיילים עשו שימוש שלא כדין בסמכותם וניצלו לרעה את כוח המשרה ולצורך מטרות אישיות ופסולות;

ז. החיילים נהגו כלפי התובע כפי שחייל סביר לא היה נוהג בנסיבות העניין;

ח. החיילים הפרו את הדין הצבאי והאזרחי כאחד בדבר האיסור על ביזה ו/או גניבה ו/או גזל ו/או שימוש בכוח הסמכות שלא כדין;

ט. החיילים הפרו את הדין הישראלי והבינלאומי בדבר איסור ביזה ו/או גרימת נזק לגוף ולרכוש של מוגנים;

י. החיילים החזיקו את התובע במקום שאינו מתקן מעצר מוכרז, כשהוא חשוף להתעללות הרבים ובניגוד לתחיקת הביטחון.

## הפרת חובה חקוקה

53. מעשי החיילים מהווים עוולת הפרת חובה חקוקה, כמשמעות מושג זה בסעיף 63 לפקודת הנזיקין. בין היתר הפרו החיילים את החובות החקוקות שלהלן:

א. סעיפים 2, 3 ו-4 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, האוסרים על פגיעה בחייו, בגופו בכבודו ובקניינו של אדם; מעגנים זכות להגנה על החיים, הגוף הכבוד והקניין ומטילים חובה על רשויות השלטון לכבד זכויות אלה;

ב. סעיף 74 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955 (להלן: **חש"צ**) האוסר על ביזה;

ג. סעיפים 68, 70 ו-72 לחש"צ האוסרים על חריגה מסמכות, על גרימת נזק לרכוש וסיכון החיים או הבריאות, תוך חריגה מסמכות;

ד. סעיף 124 לחש"צ בדבר התרשלות בקיום פקודה;

ה. סעיף 130 לחש"צ האוסר על התנהגות שאינה הולמת;

ו. תקנה 46 לתקנות הנספחות לאמנה בדבר הדינים והמנהגים של מלחמה ביבשה (האג, 1907) (להלן: **תקנות האג**) המחייבת, בין היתר, לכבד רכוש פרטי בשטח כבוש;

ז. סעיף 28 לתקנות האג בדבר איסור ביזה;

ח. סעיף 27 לאמנת ז'נבה הרביעית, בדבר הגנת אזרחים בימי מלחמה, משנת 1949 (להלן: **אמנת ז'נבה**) הקובע, בין היתר, כי "מוגנים זכאים בכל הנסיבות ליחס של דרך ארץ לגופם, לכבודם, לזכויותיהם המשפחתיות, לאמונתם ולפולחנם, לנימוסיהם ולמנהגיהם. היחס אליהם יהיה תמיד אנושי, והם יוגנו במיוחד מכל מעשי אלימות או איומי אלימות, ומפני עלבונות וסקרנות הרבים";

ט. סעיף 33 לאמנת ז'נבה הרביעית, הקובע, בין היתר, איסור ביזה;

י. סעיפים 384 ו-390 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), האוסרים על גניבה, ועל גניבה על-ידי עובד הציבור של דבר שהגיע לידי מכוח עבודתו;

יא. סעיפים 378, 380 ו-382 לחוק העונשין האוסרים על תקיפה הגורמת חבלה ותקיפה בסיבות מחמירות;

יב. סעיף 280 לחוק העונשין, האוסר על שימוש לרעה בכוח הסמכות;

יג. סעיף 78(ב) לצו בדבר הוראות ביטחון (יהודה והשומרון) (מס' 378) התש"ל-1970.



## אחריות הנתבעת

54. הנתבעת אחראית באחריות **שילוחית** כלפי התובע בגין העוולות כמפורט בגוף התביעה ואשר בוצעו על ידי חיילים שתחת פיקוחה ו/או השגחתה ו/או פיקודה.
55. רשלנות מצ"ח בחקירה, המפורטת לעיל, מהווה אישרור מעשה התקיפה ועל כן מטיל על הנתבעת אחריות שילוחית בגין מעשי החיילים.
56. הנתבעת אחראית באחריות **ישירה** לנזקים שנגרמו לתובע עקב רשלנות ו/או חוסר זהירות ו/או הפרת חובה חקוקה מצידה, המתבטאים בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים אשר עשתה הנתבעת או חדלה מלעשות:
- א. לא פיקחה ו/או לא פיקחה כראוי על מעשיהם ו/או מחדליהם של שלוחיה שפעלו מטעמה;
- ב. לא דאגה להדריך ו/או להגדיר לשלוחיה את דבר חובתם בשמירה על זכויות האוכלוסייה האזרחית בשטח הכבוש בו פעלו, לרבות שמירה על חייה התושבים, שלמות גופם, כבודם וקניינם, ואיסור הפגיעה בזכויותיהם כאמור;
- ג. הפקידה בידי חייליה סמכויות, כלי רכב וכלי נשק, מבלי שדאגה לשים עליהם ביקורת או להטיל עליהם את מורא הדין - והאירוע הממושך שראשיתו במעצר במחסום פתע וסיומו בהשלכת התובע בשולי הדרך מעיד על הדברים כאלף עדים;
- ד. לא הנהיגה מנגנוני דיווח ובקרה ביחס לחייליה – באופן שאיפשר מעצר של אדם בידי חיילים והחזקתו במקום שאינו מיועד לכך - מבלי שאף אדם במערכת מצליח לאתרו ומבלי שמאן דהו במערכת יוכל להתערב בתנאי החזקתו ובהתעללות בו;
- ה. לא הדריכה כיאות את שלוחיה בהגנה על זכויות אדם בסיסיות במהלך מילוי תפקידם ו/או לא נתנה הוראות בטיחות כלל ו/או במידה מספקת ו/או לא וידאה כי אנשים המסורים להדרכתה, ידעו או ישמרו עליהן;
- ו. לא עשתה את כל שביכולתה ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות כדי למנוע את אירוע הגניבה (הביזה), ו/או פעלה בקלות ראש ובחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים המסורים לאחריותה;
- ז. לא דאגה להבהיר ו/או להסביר ו/או להעביר לכוחות הביטחון הפועלים מטעמה, שלוחיה, את הוראות ו/או הנחיות ו/או נהלים בדבר עריכת חיפוש במיטלטלין ושמירה על הקניין ובמיוחד את חומרת עבירת הביזה;
- ח. התעלמה מתלונות קודמות על ביזה בידי חיילי צה"ל, לא הפיקה את הלקחים המתבקשים ולא נקטה בצעדים נמרצים למניעת הישנותם;
- ט. לא פעלה כפי שרשות אחראית, זהירה ונבונה היתה פועלת בנסיבות העניין כדי למנוע את האירוע ונזקיו;

י. לא עשתה, או לא עשתה די, לשם בירור תלונתו של התובע בזמן; לא ניהלה חקירה סבירה ו/או נאותה כפי שרשות אחראית, זהירה ונבונה הייתה פועלת כדי להעמיד את החיילים האחראים לדין ולמגר את תופעות ההתעמרות ההתעללות והביזה של חיילים כלפי האוכלוסייה הפלסטינית בגדה;

יא. לא דאגה לפתוח בחקירה מיידית ונחושה מייד עם קבלת הידיעה על העלמתו של התובע בידי חיילים ולכל המאוחר עם קבלת המידע על מציאתו חבול ובזוז בשולי הדרך;

יב. לא פעלה כדי להשיב את מלוא הכספים שנבזזו, אשר בחקירה ראויה ניתן היה לאתרם במלואם;

יג. הפרה כלפי התובע חובות חקוקות, לרבות אלה המפורטות בכתב תביעה זה, אשר נועדו להגן על בני אדם מסוגו של התובע ועל קניינו;

יד. צפתה ו/או היתה צריכה לצפות, שמחדליה יביאו לנזקיהם של התובעים.

### **נזקי התובע**

57. הנזקים המפורטים להלן נגרמו כתוצאה מהמעשים ו/או המחדלים המתוארים לעיל.

58. התובע סבל מכאבים בגב העליון, בזרועות וברגליים. על גבו ובמקומות שונים על גבי הידיים נמצאו סימני חבלה פציעה וסימנים אדומים.

ראו **נספח א ו-א1** לעיל.

59. התובע היה נתון, חסר אונים, להתעללות ברוטאלית מצד חיילי הנתבעת שפגעו בגופו, בנפשו ובקניינו. מעשיהם היו ללא סיבה, סופם אינו ידוע. הפגיעה באוטונומיה מוחלטת. ההשפלה ללא שיעור. האימה מי ישורנה. הכיצד זה יש בכוחם של מספר חיילים לשחק כך בבן אנוש ולא לבוא על עונשם? והחקירה הנרפית כמוה כמלח על פצעיו.

60. החיילים בזזו את כספו של התובע. סכום של 2,000 ₪ לא הושב לו עד ליום הגשת התביעה.

61. **נזק ראיתי**: כתוצאה, בין היתר, מהחקירה הלקויה, ו/או הלא מיידית ו/או הלא ממצה ו/או הלא עניינית ו/או האיטית ו/או מאי התייחסות ראויה לטענות התובע, גרמה הנתבעת לתובע נזק ראיתי המתבטא בפגיעה ממשית ביכולתו להיפרע על נזקיו מידי אלה שעוולו כלפיו ו/או בקושי הראיתי להוכיח את תביעתו והעולה בנסיבות העניין, כדי כלל נזקיו של התובע.

במעשי ההתרשלות, כאמור הנזק הראיתי אשר גרמה הנתבעת באשמה מעביר את נטל השכנוע אל כתפי הנתבעת והתובע זכאי, כי כך יפסוק בית המשפט הנכבד.

62. **עולה חוקתית** בית המשפט מתבקש לפסוק לתובע פיצוי בגין נזק כללי על הפגיעה החוקתית בקניינו ובכבודו, ובגין עוגמת הנפש הרבה שנגרמה לו.

63. פיצויים עונשיים כן מתבקש ביהמ"ש לפסוק לתובע פיצויים עונשיים, אשר יהא בהם ביטוי לסלידתה של החברה ושל בית המשפט הנכבד מתופעת התקיפה והביזה וממעשיהם החמורים של החיילים באירוע המתואר לעיל.

64. לאור כל האמור לעיל, בית המשפט הנכבד מתבקש לפסוק לתובעים פיצויים בגין ראשי הנזק המפורטים להלן:

כאב וסבל

פיצוי בגין עוולה חוקתית

פיצויים עונשיים

פיצוי עבור ביזת הכספים

2,000 ₪ שנבזזו ולא הושבו.

### כללי

65. לבית המשפט הנכבד הסמכות העניינית והמקומית לדון בתביעה זו.

66. לאור האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעת לדין ולחייבה לפצות את התובע בגין הנזקים שנגרמו לו, בתוספת הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד, הכל בתוספת הפרשי ריבית והצמדה מיום הגשת התביעה ועד ליום התשלום בפועל.

ירושלים, 2 באוגוסט 2005

---

חנה מטרס - עירון, עו"ד  
ב"כ התובעים

(ת.ש. 30024)